

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **A. (E.) P.**, zastoupená JUDr. Petrem Medunou, advokátem, se sídlem Revoluční 23, Praha 1, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2013, č. j. 6 Ca 372/2009 – 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět a dosavadní průběh řízení

[1.] Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad Jihlava (dále též „pozemkový úřad“) usnesením ze dne 1. 10. 2009, č. j. PÚ-1431/09-202/1-U zastavil řízení o návrhu žalobkyně na vydání nemovitostí podle ustanovení § 9 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“). Pozemkový úřad konstatoval, že o nárocích již bylo pravomocně rozhodnuto, a proto řízení podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), pro zjevnou právní nepřipustnost zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) odvolání, které zamítlo rozhodnutím ze dne 5. 11. 2009, č. j. 35484/09-13300 Ministerstvo zemědělství - Ústřední pozemkový úřad (dále též „žalovaný“) [pozn. NSS: s účinností od 1. 1. 2013 byl zákonem č. 503/2012 Sb. zřízen Státní pozemkový úřad s celostátní působností, na který přešla podle zákona o půdě, zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších

předpisů. Soud proto na straně žalovaného jednal podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), se Státním pozemkovým úřadem.]. Žalovaný rovněž považoval návrh stěžovatelky za zjevně právně nepřipustný z důvodu dřívějšího pravomocného rozhodnutí ve věci samé a navíc zdůraznil, že návrh byl podán po uplynutí závazné lhůty.

[2.] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze. Namítla, že správní orgány nemohly zastavit řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť právní nepřipustnost návrhu nebyla zjevná ze samotné žádosti, ale teprve z výsledků dokazování. Rovněž zpochybnila marné uplynutí lhůty vymezené v zákoně o půdě, neboť zpoždění způsobily orgány státní správy, které jí znemožňovaly přístup k rozhodným skutečnostem a informacím. Zároveň stěžovatelka v žalobě shrnula způsob přechodu bývalého majetku JUDr. A. S. na současné vlastníky a připomněla zprávu Výboru pro lidská práva OSN (dále též „Výbor“) ke stížnosti č. 757/1997 ze dne 29. 11. 2002.

[3.] Městský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem napadeným nyní projednávanou kasační stížností. V odůvodnění nejprve odmítl námitku prováděného dokazování správním orgánem. Činnost pozemkového úřadu před vydáním unesení o zastavení řízení městský soud nepovažoval za zahájení procesu dokazování, neboť pozemkový úřad pouze zjišťoval naplnění podmínek řízení, avšak neprováděl dokazování skutkového stavu věci. Zjišťování podmínek řízení soud považoval za základní a prvotní úkol správního orgánu, na jehož výsledku závisí další postup řízení. Soud přisvědčil žalovanému též při posouzení namítaného marného uplynutí lhůty, poněvadž zatímco původní podání stěžovatelky ze dne 29. 1. 1993 bylo podáno ve lhůtě, a proto se jím také pozemkový úřad věcně zabýval, žádost z roku 2009 byla podána zjevně po marném uplynutí lhůty. Námitkami týkajícími se způsobu přechodu bývalého majetku JUDr. A. S. na současné vlastníky se soud odmítl zabývat s poukazem na nepřislusnost řešení otázek, které nebyly předmětem řízení před správním orgánem. Zároveň soud nepřisvědčil argumentaci spočívající ve zprávě Výboru, poněvadž jeho rozhodnutí nejsou právně závazná. V závěru se soud vypořádal též s argumentací předestřenu při ústním jednání i přesto, že tato byla uvedena až po uplynutí lhůty pro podání žaloby (viz § 71 s. ř. s.). Soud zde odmítl, že by v případě žalobkyně šlo o tzv. nové rozhodnutí, protože takovýto výklad by znamenal popření překážky věci rozhodnuté. Z obdobných důvodů soud nesdílel ani názor žalobkyně, že překážka věci rozhodnutí neplatí ve vztahu k negativním rozhodnutím správních orgánů.

II. Obsah kasační stížnosti

[4.] Stěžovatelka napadá uvedený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s. Za hlavní důvod stížnosti přitom pokládá zneužití práva českými státními orgány, spočívající v dovolávání se propadlých lhůt, jejichž propadnutí však vědomě samy zapříčinily, s úmyslem učinit stěžovatelku neschopnou věnovat se svým restitučním nárokům.

[5.] Nezákonnost rozhodnutí stěžovatelka spatřuje v nesprávném právním posouzení otázky zastavení řízení pro jeho zjevnou právní nepřipustnost. Dle stěžovatelky byly v jejím případě dány objektivní důvody pro prolomení restitučních lhůt, a proto nebylo možno dospět k závěru, že jde o žádost zjevně právně nepřipustnou. Naopak při určení zachování restitučních lhůt mělo být provedeno dokazování, a to zejména zprávou Výboru, a proto nebyl dán důvod k zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písmeno b) správního řádu. Argumentaci svědčící o nezmeškání lhůt k uplatnění restitučních nároků stěžovatelka opírá též o rozhodnutí Pozemkového úřadu Praha ze dne

14. 10. 2010 týkající se jí samé, ve kterém byl restituční nárok stěžovatelky odmítnut pouze z důvodu mylného výkladu působnosti nařízení Říšského protektora a Vůdce z března 1939.

[6.] Zároveň stěžovatelka vytýká nesprávné posouzení uplatněného nároku jako překážku věci rozhodnuté, protože její podání bylo návrhem k provedení tzv. nového řízení a vydání nového rozhodnutí dle § 101 správního řádu s tím, že tomuto řízení zásadně nebrání překážka věci rozhodnuté. V této souvislosti zdůrazňuje, že podání z roku 2009 směřuje proti důvodům, na kterých stojí původní zamítavá rozhodnutí, a navíc vychází ze změněných okolností způsobených postupným dohledáním informací.

[7.] Stěžovatelka obšírně argumentuje též zprávou Výboru, která se vztahuje i na tento konkrétní případ. Soudí, že dotčená zpráva je pro Českou republiku závazná a umožňuje stěžovateli oprávněně uplatnit restituční nárok. Pokud v žádném stupni nebyla dotčená zpráva Výboru zohledněna, došlo prý k nesprávnému právnímu posouzení věci.

[8.] V závěru kasační stížnosti stěžovatelka shrnuje postup státních orgánů, jemuž je dlouhodobě vystavena, nastiňuje pochybení, jež spatřuje v jejich postupu a namítá úmyslné zatajování stěžejních listinných důkazů a absolutní nedostatek součinnosti, bránění meritornímu nalézání práva přílišným formalismem a bránění výkonu spravedlnosti.

III. Vyjádření žalovaného

[9.] Žalovaný se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10.] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11.] Ačkoliv stěžovatelka označila všechny kasační důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že rozhodnutí správního soudu napadá zejména dle písm. a) dotčeného ustanovení, tj. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Ze shora prezentované narace je přitom zřejmé, že rozhodnou právní otázkou je posouzení oprávněnosti postupu pozemkového úřadu, který zastavil řízení o žádosti stěžovatelky pro zjevnou právní nepřipustnost z důvodu překážky řízení spočívající v již rozhodnuté věci. Žádost tak neposoudil v režimu „nového řízení“ dle ustanovení § 101 správního řádu, ani nevzal v potaz argumentaci stěžovatelky, že to byly právě české státní orgány, které jí znemožnily dodržení lhůty pro podání restitučního nároku. Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje s výkladem předestřeným v rozhodnutí městského soudu a argumenty stěžovatelky neshledává relevantními.

[12.] Podmínky, které musejí být splněny pro zastavení správního řízení vedeného před správním orgánem, normuje ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu tak, že *„(ž)ádost nesmí být zjevně právně nepřipustná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví dle § 66. Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni.“*

[13.] Klíčový je přitom výklad onoho pojmu „zjevná právní nepřipustnost“. Interpretaci tohoto zákonného obratu se Nejvyšší správní soud věnoval již ve více svých rozhodnutích, přičemž uvedl,

že „za zjevně právně nepřipustnou [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004] je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování“ (srov. rozsudek 2 As 74/2007 ze dne 7. 5. 2008; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou přístupná na www.nssoud.cz). Za zjevně právně nepřipustnou žádost ve smyslu ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu, podle něhož odvolací orgán řízení zastaví, je tak možné považovat jen podání žádající provedení něčeho, co není právně možné nebo k čemu není žadatel vůbec oprávněn. Doktrinální výklad pak mezi důvod zjevně právní nepřipustnosti řadí rovněž „žádost, ve které se žadatel bude domáhat přiznání práva v rozporu s § 48 odst. 2, tzn. v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté“ (Vedral, J: *Správní řád – komentář*, 2. vyd., Bova Polygon, Praha, 2012, str. 482).

[14.] K zastavení řízení dochází tedy mj. tehdy, pokud se v řízení vyskytnou překážky řízení stanovené v ustanovení § 48 správního řádu. Překážkami řízení se rozumí situace, za jejichž existence nelze zahájit či vést správní řízení a k těmto překážkám je přihlíženo z úřední povinnosti. Vedle překážky litispendence (řízení je v dané věci zahájeno u některého jiného správního orgánu) je jím především překážka *rei administratae* vycházející ze zásady *ne bis in idem*. Tuto překážku věci rozhodnuté upravuje ustanovení § 48 odst. 2, dle kterého „(p)řiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.“ Pokud tedy správní orgán zjistí, že v dané věci bylo již dříve meritorně rozhodnuto, nemůže v takovém případě řízení zahájit nebo v něm dále pokračovat. Opodstatněnost dodržování zásady *ne bis in idem* i ve správním řízení vyzdvihl ve své judikatuře též Ústavní soud: „Jak správní soudy již několikrát ve svých publikovaných rozhodnutích dovodily, obecná procesní zásada *non bis in idem*, již lze dovodit z principu materiální právní moci, je jednou ze základních zásad rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob jak soudy, tak i správními orgány. Zahrnuje v sobě i nezměnitelnost rozhodnutí, tj. nenarušitelnost vzniklých, změněných nebo zaniklých hmotněprávních subjektivních oprávnění a povinností. (...) (P)okud nový správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.) v § 48 odst. 2 stanoví, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou, jde jen o výslovnou úpravu odpovídající v teorii i soudní praxi zejména v posledních letech nezpochybnovanému principu“ (srov. II. ÚS 1500/08 ze dne 28. 7. 2008; veškerá judikatura ÚS je dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

[15.] Pokud tedy správní orgán po obdržení žádosti stěžovatelky shledal, že o dotčeném předmětu řízení bylo již pravomocně rozhodnuto, nepochybil, pokud žádost posoudil jako zjevně právně nepřipustnou. Stěžovatelka nemá pravdu, že správní orgán měl provádět dokazování, které by zjistilo, zda v případě stěžovatelky byly nebo nebyly zachovány restituční lhůty. Pokud totiž správní orgán shledal, že žádost stěžovatelky je „zjevně právně nepřipustná“, poněvadž o téže věci již bylo pravomocně rozhodnuto, neměl jinou možnost než řízení zastavit a dokazování vůbec neprovádět. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že ustanovení § 66 správního řádu nestanovuje situace, za nichž je řízení o žádosti správním orgánem zastaveno, fakultativně, nýbrž obligatorně. Pokud tedy správní orgán zjistí, že je splněna některá z podmínek pro zastavení řízení, musí (a nikoli může) toto řízení zastavit.

[16.] V této fázi řízení pak může správní orgán činit pouze takové kroky, které vedou ke zjištění, zda v daném případě existují překážky řízení bránící jeho vedení. Neprovádí tedy dokazování ve věci samé, nýbrž zkoumá právní podmínky pro vedení takového řízení. Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozhodnutí uvedl, že zjevná právní nepřipustnost žádosti musí být zřejmá již na první pohled a k tomuto závěru nelze dospět teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. V této souvislosti je však třeba vytknout, že ono další dokazování či zjišťování se týká meritorního posuzování věci a vyhodnocení přiložených podkladů k žádosti, nikoli ověřování splnění základních procesních podmínek pro vedení řízení. Zjištění, zda řízení nebrání právní překážka, nelze považovat za v judikatuře zapovězené dokazování či zjišťování.

Naopak, zdejší soud považuje za zcela logické a samozřejmé, že je povinností správního orgánu tyto záležitosti zkoumat. Důvod mj. tkví též v hospodárnosti správního řízení, protože by nebylo účelné vést řízení, v němž by byly řešeny již rozhodnuté záležitosti. Zároveň je zřejmé, že v rámci posouzení žádosti z hlediska její zjevné právní nepřijatelnosti musí správní orgán činit určité kroky, které potvrdí správnost takového rozhodnutí. V opačném případě by se jeho rozhodnutí blížilo svévoli. Musí však postupovat velmi obezřetně a nepřesáhnout mez dovoleného ověřování procesních podmínek. Zjištění, zda o nároku žadatelky již nebylo rozhodnuto (respektive posouzení, zda se jedná o stejnou osobu, shodný důvod a stejné právo či povinnost), však zajisté není překročením stanovené hranice.

[17.] Správní orgán tedy nepochybil, pokud nejprve ověřil, zda o nároku stěžovatelky již bylo rozhodnuto. Pokud zjistil, že tomu tak bylo (a tento závěr nepochybně ani stěžovatelka) a neshledal možnost překročení zásady *ne bis in idem* a řízení zastavil, učinil tak v souladu se správním řádem a jeho postup nelze považovat za rozporný ani se soudní judikaturou.

[18.] Nejvyšší správní soud nezastírá, že v některých situacích by zastavení řízení z důvodu *rei administratae* bylo nepřiměřeným zásahem do práv (či povinností) žadatele, neslučitelným s principem spravedlnosti. Z toho důvodu správní řád koncipuje možnosti, za nichž, i přes překážku věci rozhodnuté, může být návrh znovu projednán. Zásada *ne bis in idem* může být ve správním řízení prolomena ve dvou případech: při obnově řízení dle § 100 správního řádu a tzv. novém řízení dle § 101 stejného zákona. Stěžovatelka si je těchto možností rovněž vědoma a ve své kasační stížnosti namítá, že správní orgány i městský soud nesprávně posoudily uplatněný nárok, protože žádost se domáhala provedení tzv. nového řízení a vydání tzv. nového rozhodnutí ve věci. Ze soudního spisu však vyplývá, že v žalobě podané k městskému soudu stěžovatelka předmětné rozhodnutí správního orgánu napadá především z důvodu chybného posouzení zjevné právní nepřijatelnosti žádosti, neprovedení dokazování v plném rozsahu, chybného posouzení propadlé lhůty či připomíná způsob přechodu inkriminovaného majetku na současné vlastníky a historii svých právních nároků. Námitku, že správní orgány neposoudily její žádost ve smyslu ustanovení § 101 správního řádu, stěžovatelka vznesla až při ústním jednání, tj. 25. 6. 2013.

[19.] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tzv. nové řízení dle ustanovení § 101 správního řádu je právním institutem zcela mimořádným, pro jehož aplikaci musí být dány náležité důvody, aby nedošlo k porušení zásady *ne bis in idem* a s ní spojeného principu právní jistoty. Především z povahy věci vyplývá, že tzv. novým rozhodnutím bude moci být opakovaně podané žádosti vyhověno jen tehdy, pokud se změnily podmínky, za kterých bylo v původním řízení rozhodováno. Stěžovatelka v kasační stížnosti tyto změněné podmínky nikterak nerozvádí, pouze odkazuje na dohledání informací týkající se konfiskace majetku. Při ústním jednání před krajským soudem tyto argumenty sice více rozvedla, avšak nikterak neuvedla, v čem došlo ke změně podmínek v období mezi prvním zamítavým rozhodnutím a podanou žádostí v roce 2009. Pokud by totiž eventuálně mělo být zahájeno toto tzv. nové řízení, musely by prokazatelně nastat změněné podmínky, které vyplynuly v předmětném mezidobí. Pokud však stěžovatelka argumentuje historickými údaji a materiály a nikterak nedokládá, proč jimi neargumentovala či nemohla argumentovat v prvním řízení, neobstojí její tvrzení, že zde existují změněné podmínky pro zahájení tzv. nového řízení, které by zasáhlo do právní nezměnitelnosti již vydaných a pravomocných rozhodnutí. Rovněž v tomto směru proto Nejvyšší správní soud přisvědčil závěrům městského soudu.

[20.] Stěžovatelka v této souvislosti uváděla za podpůrný argument pro změnu skutkových podmínek též zprávu Výboru pro lidská práva ze dne 29. 11. 2002, která dle ní dokládá, že v jejím případě jsou zachovány restituční lhůty a o její žádosti tedy mělo být meritorně rozhodnuto.

S uplatněnou argumentací se Nejvyšší správní soud zabýval již ve své dřívější judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 8 As 116/2011).

[21.] Výbor pro lidská práva byl zřízen v souladu s čl. 28 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (publ. pod č. 120/1976 Sb.). Podle jeho čl. 40 se státy, které jsou smluvními stranami Paktu, zavazují, že budou podávat zprávy o opatřeních, přijatých k uvedení práv uznaných v tomto Paktu v život, a o pokroku, jehož bylo při užívání těchto práv dosaženo. Podle čl. 1 Opčního protokolu k Paktu uznává stát příslušnost Výboru dostávat a posuzovat oznámení od jednotlivců podléhajících jeho jurisdikci, kteří si stěžují, že se stali obětmi porušení některého z práv stanovených v Paktu státem, který je smluvní stranou Paktu. Výbor pro lidská práva je příkladem tzv. kvazijudiciálního mezinárodního orgánu. Byl sice zřízen k řešení mezinárodních sporů, avšak od orgánů soudního typu se odlišuje především závazností výstupů své činnosti. Své názory sděluje ve formě právně nezávazného, jakkoli fakticky respektovaného názoru (viz. např. Malenovský, J.: *Mezinárodní právo veřejné a jeho poměr k jiným právním systémům, zvláště k právu českému*, 5. vydání, Brno 2008, str. 283). Jak konstatuje F. Sudre (*Mezinárodní a evropské právo lidských práv*, Brno 1997, str. 315), při definování obsahu garantovaných práv a svobod nemůže skutečný obsah pojmu svobody garantované článkem 19 Paktu vyvstat jinak než teprve jejich zpřesněním, rozvinutím („zhmotněním“) ve výkladu, který je nutnou součástí mezinárodní kontroly dodržování tohoto mezinárodního závazku. Smluvním orgánem Paktu zmocněným tuto kontrolu vykonávat je Výbor. Výbor zde ovšem nepůsobí jako mezinárodní soud, ale má pouze pravomoc provádět kontrolu plnění mezinárodního závazku mimosoudního typu. V rámci ní sice dochází k projednání sporné věci za účasti obou stran, tj. stěžovatele a státu, proti němuž je stížnost směřována. Jeho sdělení (*communications*) pak sumarizují výsledky tohoto „procesu“ a vynášejí závěry, zda došlo napadeným jednáním k porušení mezinárodního závazku. S ohledem na suverénní postavení smluvních stran Paktu však „rozsudky“ Výboru nemají závaznou povahu a neustí v právně závazné rozhodnutí.

[22.] Odkazem na rozsah pravomoci Výboru pro lidská práva a povahu jeho zprávy ze dne 29. 11. 2002 proto nelze nalézt důvod, pro který by neobstálo stanovisko městského soudu poukazující na nedostatek pravomoci Výboru pro lidská práva změnit svým sdělením dosavadní průběh řízení před správními orgány. Výbor pro lidská práva ve zprávě ostatně sice přiznal důvodnost tvrzení stěžovatelky, že jí byl znemožněn přístup k dokumentům, které jsou nezbytné k rozhodnutí jejího případu (viz bod 11. 4. zprávy). Současně však konstatoval, že neměl k dispozici žádné vysvětlení „státní strany“, tzn. České republiky, a proto „*musí být dána náležitá váha navrhovatelčím tvrzením*“. Nelze nezmínit, že Výbor k těmto souvislostem patrně neprováděl žádné bližší dokazování, což ostatně vyplývá i z povahy jeho činnosti.

[23.] V této souvislosti je též vhodné uvést, že stěžovatelka nemá pravdu, pokud v kasační stížnosti argumentuje, že pozemkový úřad v rozhodnutí chybně posoudil, zda byly nebo nebyly zachovány restituční lhůty a na základě těchto zjištění dospěl k závěru, že je její žádost zjevně právně nepřipustná. Jak totiž Nejvyšší správní soud zjistil, pozemkový úřad řízení nezastavil z důvodu promeškání restitučních lhůt, nýbrž právě z důvodu překážky spočívající v *rei administratae* (věci rozhodnuté). Marné uplynutí lhůty pro uplatnění nároků na vydání nemovitostí ve svém rozhodnutí zmínil až žalovaný, ale i zde je zjevné, že tento argument nebyl pro rozhodnutí podstatný, nýbrž pouze podpůrný. Pozemkový úřad ani žalovaný tak nezasáhl do veřejných subjektivních práv stěžovatelky, protože argument promeškání restitučních lhůt nebyl pro zastavení řízení klíčový a lze ho chápat pouze jakési *obiter dictum* správního rozhodnutí. V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozorňuje, že pokud by skutečně rozhodnutí o zastavení řízení spočívalo pouze v této okolnosti, musel by soud pečlivě zkoumat, zda k těmto závěrům správní orgán nedospěl postupem, který v této fázi řízení není možný, především tím, že by prováděl dokazování. Zároveň by se musel správní orgán i soud pečlivě zabývat tím, zda

jsou v případě stěžovatelky zachovány restituční lhůty či nikoli. Jelikož ale daná okolnost nebyla hlavním důvodem pro zastavení řízení, nelze správnímu orgánu vytýkat, pokud stěžovatelku v odůvodnění též upozornil na další okolnosti, které by mohly bránit úspěšnému vyhovění již tak nepřipustné žádosti. Pokud pak stěžovatelka svá tvrzení podpírá o rozhodnutí Pozemkového úřadu Praha ze dne 14. 10. 2010, kterým bylo prohlášeno, že není vlastníci v rozhodnutí zmíněných pozemků, čímž měl ale dotčený pozemkový úřad akceptovat zachování restitučních lhůt, není tento argument v projednávané věci relevantní, poněvadž se zjevně týká sice totožné stěžovatelky, ale odlišné věci a odlišného pozemkového úřadu.

[24.] Stěžovatelka rovněž připomíná, že po rozhodnutí Ústavního soudu (nález sp. zn. I. ÚS 1332/10) již odpadly pochybnosti, zda je oprávněnou osobou (ve věci dědického řízení). Nejvyšší správní soud však tuto okolnost nepovažuje za relevantní v nyní projednávané věci. Rozhodnutí správních orgánů nevycházela z pochybností, zda se stěžovatelka účastní dědického řízení či nikoli, nýbrž žádost posoudila optikou zásady *ne bis in idem*. Pokud tedy správní orgán zjistil, že o témže nároku téže osoby v téže věci již bylo rozhodnuto, řízení správně zastavil, aniž by pro jeho rozhodnutí byl určující statut stěžovatelky v dotčeném dědickém řízení. Nad to Nejvyšší správní soud připomíná, že Ústavní soud ústavní stížnost stěžovatelky posuzoval především z hlediska základního práva na soudní ochranu zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod a ve svém rozhodnutí přímo uvedl, že „*námítka porušení čl. 11 Listiny je předčasná, neboť dosud nebylo najisto postaveno, zda je stěžovatelka dědičkou a jaký je rozsah dědictví.*“ Zatím tedy nebylo rozhodnuto, zda je stěžovatelka dědičkou, a i proto není daná námítka relevantní.

[25.] V závěru stěžovatelka obrací svoji pozornost na obecnější důvody, pro které se domnívá, že jsou její restituční nároky oprávněné a namítá dlouhodobá pochybení státních orgánů. Nejvyššímu správnímu soudu však nezbyvá než konstatovat, že tyto okolnosti nemohou vést k důvodnosti kasační stížnosti, neboť nereagují na důvody, o které městský soud v důsledku uplatněných žalobních bodů opřel svůj rozsudek, či se týkají soudních řízení odlišných od nyní posuzované věci.

[26.] Nejvyšší správní soud proto neshledal kasační námítky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[27.] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu